

TEZA:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł w granicach czynu objętego wnioskiem o ukaranie, który jest tożsamy z przestępstwem z art. 266 § 1 k.k. (tajemnica służbowa). Popęlnienie przestępstwa przez radcę prawnego stwierdził sąd karny w prawomocnym wyroku. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny był więc związany tym wyrokiem co znamion czynu i w tym zakresie nie mógł czynić własnych ustaleń, a Obwiniony nie może w postępowaniu dyscyplinarnym kwestionować popełnienia przestępstwa.

WO-22/23**ORZECZENIE**

z dnia 17 maja 2023 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **SWSD Krzysztof Górecki**
Sędziowie: **SWSD Leszek Krupa**
 SWSD Rafał Rybnik – sprawozdawca

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Anny Kończyk

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 r. na rozprawie sprawy

radcy prawnego K. K., wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych pod nr ...

obwinionego o to, że:

w dniu 8 grudnia 2014 r. wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętemu w dniu 22 października 2014 r. od prokurenta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) - wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej (...) Sp. z o.o.

pomocy prawnej poprzez złożenie do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosku wierzyciela o dokonanie przeszukania, zajęcia wierzytelności oraz odebranie dłużnikowi oraz dłużnikom dłużnika dowodów potwierdzających istnienie wierzytelności, do którego to wniosku załączył kopię pisma M. G. - Prezesa Zarządu Sp. z o.o. i (...) S.A. z dnia 30 stycznia 2014 r., który to dokument otrzymał od prokurenta (...) Sp. z o.o. i w związku ze świadczoną pomocą prawną w ramach stosunku pełnomocnictwa trwającego od 22 października 2014 r. do dnia 13 listopada 2014 r. tym samym wykorzystał informacje, z którymi poznał się i uzyskał od klienta w związku ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...), w ramach stosunku pełnomocnictwa, czym dopuścił się naruszenia obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i popełnienia jako radca prawny przewinienia dyscyplinarnego polegającego na postępowaniu sprzecznym z prawem, nienależytym wykonywaniu zawodu radcy prawnego i naruszeniu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, to jest naruszenia art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 266 §1 k.k., art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art.12 ust. 1, art. 15 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z §2 Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 11 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na skutek odwołania obwinionego radcy prawnego K.K. z dnia 1 grudnia 2022 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt OSD 60/XI/22,

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w kwocie 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 18.12.2014 r. prokurent (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) („**Pokrzywdzona**”) złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego K.K. („**Obwiniony**”), wskazując na możliwość naruszenia art. 15 ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) („**ustawa o**

radcach prawnych”) oraz art. 7 i 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego („KERP”) poprzez przyjęcie od Pokrzywdzonej zlecenia świadczenia pomocy prawnej *będąc osobiście i materialnie zainteresowanym wynikiem sprawy*, a także art. 3 ust 3 ustawy o radcach prawnych i art. 9 KERP poprzez przyjęcie od Pokrzywdzonej do prowadzenia sprawy *w okolicznościach konfliktu interesów nie dochował wymogu lojalności wobec klienta oraz obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej co do informacji uzyskanych w związku ze świadczeniem pomocy prawnej* oraz art. 22⁴-22⁵ ustawy o radcach prawnych i art. 29 ust. 1 i 2 KERP poprzez żądanie wynagrodzenia *wbrew uzgodnieniom poczynionym* z Pokrzywdzoną i naruszenie obowiązku *zachowania rzetelności finansowej w stosunkach z klientem*.

W dniu 23.04.2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych na skutek ww. zawiadomienia wydała postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie, natomiast w dniu 26.08.2015 r. ten sam podmiot wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów Obwinionemu, tj. że w okresie od dnia 22.10.2014r. do dnia 13.11.2014r. poprzez przyjęcie, w okolicznościach konfliktu interesów, zlecenia na prowadzenie sprawy od Pokrzywdzonej, jak również niedochowania lojalności wobec klienta – Pokrzywdzonej oraz naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej co do informacji uzyskanych w związku ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz Pokrzywdzonej, dopuścił się popełnienia, jako radca prawny, przewinienia dyscyplinarnego polegającego na nienależytym wykonywaniu zawodu radcy prawnego i naruszeniu KERP tj. naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w związku z art. 6, art. 7, art. 8, art. 9 i art. 29 ust. 1 i ust. 2 KERP (stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego).

W związku z toczącym się postępowaniem karnym wobec Obwinionego, postępowanie przygotowawcze zostało zawieszona. Po zakończeniu postępowania karnego, toczącego się w pierwszej instancji pod sygn. akt IX K 425/16 i w drugiej pod sygnaturą IX Ka 308/19, i zastosowaniu wobec Obwinionego warunkowego umorzenia postępowania na okres jednego roku próby, zostało wydane w dniu 14.09.2020 r. postanowienie o zamknięciu dochodzenia. Postanowieniem z dnia 14.09.2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP postanowił na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 2 i 3 ustawy o radcach prawnych umorzyć dochodzenie *z uwagi na to, że nastąpiło przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego*.

Postanowienie zostało zaskarżone przez Ministra Sprawiedliwości oraz Pokrzywdzoną z uwagi na przede wszystkim naruszenie art. 101 § 1 pkt 4 w zw. z art. 102 k.k. W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 23.03.2021 r. (sygn. OSD 17/XI/21), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP („OSD”) uchylił zaskarżone postanowienie w przedmiocie umorzenia dochodzenia i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia.

W dniu 23.11.2021 r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP postanowił zmienić i uzupełnić postanowienie o przedstawieniu zarzutów wydane wobec Obwinionego w dniu 26.08.2015 r. i przedstawić Obwinionemu zarzut polegający na tym, że w dniu 08.12.2014 r. , wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętego w dniu 22.10.2014 r. od prokurenta Pokrzywdzonej, wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej Pokrzywdzonej pomocy prawnej, poprzez złożenie do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosku wierzyciela o dokonanie przeszukania, zajęcia wierzytelności oraz odebranie dłużnikowi oraz dłużnikom dłużnika dowodów potwierdzających istnienie wierzytelności, do którego to wniosku załączył kopię pisma M.G. — Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. z dnia 30.11.2014 r., który to dokument otrzymał od prokurenta Pokrzywdzonej w związku ze świadczoną pomocą prawną w ramach stosunku pełnomocnictwa trwającego od 22.10.2014 r. do dnia 13.11.2014r. tym samym wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się i uzyskał od klienta w związku ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz Pokrzywdzonej, w ramach stosunku pełnomocnictwa, zatem dopuścił się naruszenia obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i popełnił, jako radca prawny, przewinienie dyscyplinarne polegające na postępowaniu sprzecznym z prawem, nienależytym wykonywaniu zawodu radcy prawnego i naruszeniu KERP tj. naruszeniu art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 266 § 1 k.k., art. 6, art. 7, art 8, art. 9, art. 12 ust 1, art. 15 KERP (stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w związku z 2 Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Treść postanowienia ogłoszono obwinionemu 23.11.2021 r.

W dniu 22.03.2022 r. do OSD wpłynął wniosek o ukaranie Obwinionego, w którym Rzecznik Dyscyplinarny OIRP, zarzucając Obwinionemu czyn jak opisano powyżej, wniósł na podstawie art. 65 ust 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych o

wymierzenie Obwinionemu kary dyscyplinarnej – kary pieniężnej w wysokości dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego oraz na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych o orzeczenie dodatkowo zakazu wykonywania patronatu na okres dwóch lat. Uzasadniając powyższe Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie wynika, że wyrokiem z dnia 14.09.2018r., (sygn. akt IX K 425/16) Sąd Rejonowy IX Wydział Karny ustalił, iż Obwiniony w dniu 08.12.2014 r. wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu wynikającemu ze stosunku pełnomocnictwa przyjętemu w dniu 22.10.2014 r. od prokurenta Pokrzywdzonej, wykorzystał informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaną działalnością zawodową radcy prawnego w ramach udzielonej Pokrzywdzonej pomocy prawnej, poprzez złożenie do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosku wierzyciela o dokonanie przeszukania, zajęcia wierzytelności oraz odebranie dłużnikowi oraz dłużnikom dłużnika dowodów potwierdzających istnienie wierzytelności, do którego to wniosku załączył kopię pisma M. G. – Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. z dnia 30 stycznia 2014 r., który to dokument otrzymał od prokurenta Pokrzywdzonej w związku ze świadczoną pomocą prawną w ramach stosunku pełnomocnictwa, co stanowi przestępstwo z art.266 § 1 k.k. Za to też, na podstawie art.66 § 1 i 2 i art.67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd karny postępowanie karne wobec Obwinionego warunkowo umorzył na okres jednego roku próby. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego IX Wydziału Karnego Odwoławczego z dnia 15.05.2019 roku (sygn. akt IX Ka 308/19). Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, że czyn będący przedmiotem dochodzenia dyscyplinarnego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 266 § 1 k.k. W związku z tym nie doszło do przedawnienia karalności i należało wydać postanowienie o zmianie i uzupełnieniu postanowienia o przedawnieniu zarzutów. W dalszej kolejności Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że niewątpliwie zachowanie Obwinionego, polegające na złożeniu w dniu 08.12.2014 r. wniosku o przeszukanie i zajęcie wierzytelności, ze wskazaniem konkretnych wierzytelności – na potwierdzenie istnienia których załączył kopię pisma M. G. z 30.01.2014 r., które posiadał od 22.10.2014 r., kiedy przyjął pełnomocnictwo do reprezentowania Pokrzywdzonej – stanowi naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i delikt dyscyplinarny, a jednocześnie wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 266 § 1 k.k. Tym bardziej to zachowanie należy uznać za szczególnie naganne, ponieważ Obwiniony, posługując się wskazanym wyżej pismem z dnia 30.01.2014r. (z uwagi na informacje w nim zawarte), a także sposób w jaki wszedł w jego posiadanie (a mianowicie w związku z udzielonym pełnomocnictwem i

reprezentowaniem klienta), wykorzystał informacje przekazane mu przez klienta dla własnych celów majątkowych w prowadzonym przez siebie i jednocześnie dla siebie postępowaniu egzekucyjnym. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP, po przeprowadzeniu dochodzenia, stwierdził tożsamość czynu przypisanego jako przewinienie dyscyplinarne z popełnionym przestępstwem przez Obwinionego, co do którego Sąd Rejonowy IX Wydział Karny prawomocnym wyrokiem stwierdził, że działaniem swoim wyczerpał przesłanki przestępstwa z art. 266 § 1 k.k. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego popełnienie przez Obwinionego przestępstwa z art. 266 § 1 k.k. spowodowało, że doszło do zachowania radcy prawnego etycznie zabronionego, a zachowanie to stanowi uchybienie godności zawodu radcy prawnego i jest wyrazem braku poszanowania dla prawa. Rzecznik Dyscyplinarny dopatrywał się w zachowaniu Obwinionego postępowania naruszającego zasady etyki i godność zawodu, do której zachowania obligują go postanowienia KERP.

Po rozpoznaniu sprawy Obwinionego w dniu 23.08.2022 r., orzeczeniem z dnia 23.08.2022 r. OSD uznał go winnym zarzucanego we wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 266 § 1 k.k., art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 12 ust. 1, art. 15 KERP (stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z § 2 Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) i za czyn ten na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył karę pieniężną w kwocie 3 360,00 zł (słownie: trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych, 00/100) (pkt 1 orzeczenia), na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzekł dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas dwóch lat (pkt 2 orzeczenia) i na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od Obwinionego na rzecz OIRP tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2 500,00 zł (słownie: dwa tysiące pięćset złotych, 00/100).

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia, OSD – w zakresie ustalonego stanu faktycznego – wskazał, że Obwiniony w ramach kancelarii radców prawnych K. i Wspólnicy spółka komandytowa z siedzibą w latach od 2008 do 2010 roku świadczył usługi prawne na rzecz spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...). Współpraca Obwinionego i M. G. reprezentującego (...) sp. z o.o. zakończyła się sporem dotyczącym wzajemnych rozliczeń z tytułu zakupu przez Obwinionego wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o.

przeciwko (...) sp. z o.o. oraz z tytułu rozliczeń za świadczone przez kancelarię Obwinionego usługi prawne. Po zakończeniu przedmiotowej współpracy Obwiniony dysponował dwoma tytułami wykonawczymi przeciwko (...) sp. z o.o., to jest wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie sygn. akt. VII GC 123/10 z dnia 09.09.2010 roku, któremu na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w sprawie sygn. akt VII GCo 53/12 została nadana w dniu 16.08.2012 roku na rzecz Obwinionego klauzula wykonalności i którego dotyczyło prowadzone później postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 1708/14 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 10.12.2012 roku w sprawie VGC 330/10, któremu w dniu 10.12.2012 roku nadano na rzecz Obwinionego klauzulę wykonalności i którego dotyczyło prowadzone później przez komornika P. K. postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 1707/14. Postanowieniem z dnia 13.10.2014r. w sprawie V GCo 1285/14 Sąd Rejonowy V Wydział Gospodarczy nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 02.05.2013 roku, na mocy którego Pokrzywdzona winna była uiścić (...) sp. z o.o. w (...) kwotę 1 049 936,59 zł w terminie do dnia 24.07.2013r. W dniu 18.10.2014 r. pełnomocnik (...) sp. z o.o. złożył do komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosek o wszczęcie egzekucji w zakresie tytułu wykonawczego z 02.05.2013 r., a następnie w dniu 22.10.2014 r. prokurent Pokrzywdzonej złożył w kancelarii komorniczej P. K. wniosek o wstrzymanie się z dokonaniem czynności w sprawie Km 1682/14, dołączając do wniosku m.in. potwierdzenie przelewu oraz oświadczenie M. G. skierowane do Pokrzywdzonej z dnia 30.01.2014 r., które zawierało informacje dotyczące szczegółów współpracy łączącej (...) sp z o.o. z Pokrzywdzoną i wskazywało na istnienie, według M.G., innych wierzytelności (...) sp z o.o. w stosunku do Pokrzywdzonej. W tym samym dniu reprezentujący Pokrzywdzoną D.G. udzielił pełnomocnictwa Obwinionemu do reprezentowania Pokrzywdzonej w sprawach przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...), tj.: zabezpieczenia powództwa przeciwegzekucyjnego, powództwa przeciwegzekucyjnego, zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa oraz zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności. Obwiniony (oraz jego kancelaria) wykonał wszystkie czynności, które wynikały z udzielonego mu w dniu 22.10.2014 r. pełnomocnictwa. W dniu 07.11.2014 r. reprezentujący Pokrzywdzoną D. G. i M. G. reprezentujący (...) u (...) sp z o.o. oraz A. G. reprezentująca „(...)”, zawarli porozumienie, w którym m.in. (...) potwierdziła i uznała, że Pokrzywdzona spełniła w pełnej wysokości świadczenie wynikające z umowy kupna-sprzedaży nieruchomości z dnia 02.05.2013 r. oraz w którym M. G. zobowiązał się złożyć wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. KM 1682/14. W dniu 07.11.2014r. M. G. złożył do komornika P. K. datowany na dzień 06.11.2014 r. wniosek o umorzenie postępowania

w sprawie Km 1682/14, wskazując w uzasadnieniu tego pisma, że strony uzyskały kompromis co do rozliczenia wzajemnych wierzytelności oraz wnosząc także o zwolnienie na rzecz dłużnika sum zabezpieczonych w toku egzekucji. W dniu 13.11.2014 r. D. G. wypowiedział Obwinionemu pełnomocnictwo nie regulując na rzecz jego kancelarii płatności za świadczone usługi prawne. W dniu 14.11.2014 r. D. G. w imieniu Pokrzywdzonej cofnął złożony pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, co skutkowało wydaniem w dniu 24.11.2014r. w sprawie I C 3004/14 przez Sąd Okręgowy postanowienia o umorzeniu postępowania. Obwiniony dowiedziawszy się o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa oraz o tym, że Pokrzywdzona nie zapłaciła za świadczone usługi prawne, oraz o złożonym przez M.G. wniosku o umorzenie postępowania w sprawie KM 1682/14, postanowił kontynuować prowadzone w sprawach KM 1707/14 i KM 1708/14 postępowanie egzekucyjne, w celu uzyskania dla siebie wierzytelności od (...) sp. z o.o. W dniu 25.11.2014 r. Obwiniony poinformował komornika P. K. o wypowiedzeniu mu przez Pokrzywdzoną pełnomocnictwa, składając również do spraw KM 1707/14 i KM 1708/14 wnioski o rozszerzenie postępowania egzekucyjnego wraz ze zleceniem poszukiwania majątku dłużnika, czyli (...) sp. z o.o. Następnie w dniu 28.11.2014 r. jego pełnomocnik – A. G.-S. złożyła w sprawach KM 1707/14 i KM 1708/14 wnioski o wszczęcie i przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego lub kontynuowania już wszczętego postępowania. W dniu 08.12.2014 r. Obwiniony złożył w kancelarii P. K. wniosek o dokonanie przeszukania, zajęcie wierzytelności oraz odebranie dłużnikowi oraz dłużnikom dowodów potwierdzających istnienie wierzytelności, wskazując w uzasadnieniu, że wnosi o zajęcie dwóch wierzytelności przysługujących (...) sp z o.o. w stosunku do (...) spółka z o.o. oraz dwóch wierzytelności przysługujących (...) sp z o.o. w stosunku do Pokrzywdzonej. Na potwierdzenie ich istnienia Obwiniony dołączył do pisma potwierdzoną przez niego za zgodną z oryginałem w dniu 22.10.2014 r, kopię pisma z dnia 30.01.2014 r. w przedmiocie odwołania pełnomocnictwa wraz z wezwaniem do wydania oryginału dokumentu pełnomocnictwa, które wydrukował w kancelarii ze skanu, sporządzonego w dniu 22.10.2014r. W dniu 08.12.2014 r. komornik P. K. dokonał na wniosek Obwinionego zajęcia wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. od Pokrzywdzonej w sprawach KM 1707/14 oraz KM 1708/14 zajęcia wierzytelności oraz innych praw majątkowych.

Poddając ustalony stan faktyczny ocenie prawnej, OSD podkreślił, że orzekał w granicach czynu objętego wnioskiem o ukaranie, który jest tożsamy z przestępstwem z

art. 266 § 1 k.k., którego popełnienie stwierdził Sąd Karny w prawomocnym wyroku z dnia 15.05.2019 r. w sprawie IX Ka 308/19 utrzymujący w mocy wyrok sądu I instancji wydanym w sprawie IX K 425/16, a co za tym idzie był on związany tym wyrokiem co do jego znamion i w tym zakresie nie może czynić własnych ustaleń, a Obwiniony nie może w postępowaniu dyscyplinarnym kwestionować popełnienia przestępstwa. Uzasadniając takie stanowisko, OSD przywołał poglądy utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. wyrok SN z 10.12.2018r., sygn. akt. II DSK 11/18, wyrok SN z 18.07. 2014r., sygn. akt. SNO 34/14), a powstałe przy orzekaniu na gruncie art. 8 § 2 KPK. OSD podzielił zatem to stanowisko orzecznictwa i mając na względzie tożsamość czynów, tj. czynu zarzucanego Obwinionemu w postępowaniu dyscyplinarnym i czynu stanowiącego przestępstwo z art. 266 §1 k.k., jak również dowody przeprowadzone w toku postępowania karnego, przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Karny w postępowaniu karnym i zawarte w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 września 2018r. w sprawie IX K 425/16 utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 maja 2019r., sygn. akt. IX Ka 308/19. Zdaniem OSD, w świetle tych dowodów oraz dowodów w postaci dokumentów załączonych przez Pokrzywdzoną do wniosku z dnia 18.12.2014 r. w postaci pisma z 30.01.2014 r. podpisanego przez Prezesa Zarządu (...) S.A. informującego o odwołaniu pełnomocnictwa dla Pokrzywdzonej i zawierającego wyszczególnienie wierzytelności przysługujących (...) S.A. od Pokrzywdzonej, które następnie Obwiniony załączył w dniu 8.12.2014r. do wniosku egzekucyjnego do Komornika Sądowego P. K. we własnej sprawie, dokumentu stwierdzającego udzielenie Obwinionemu w dniu 22.10.2014 r. pełnomocnictwa do reprezentowania Pokrzywdzonej w sprawach przeciwko (...) Sp z o.o., odwołania ww. pełnomocnictwa, zeznań świadka Dariusza Grochowskiego w części, w której potwierdza fakt przekazania pisma z 30.01.2014r. Obwinionemu, zachowanie Obwinionego, polegające na złożeniu w dniu 08.12.2014r. wniosku o przeszukanie i zajęcie wierzytelności, wskazując konkretne wierzytelności na potwierdzenie istnienia których załączył kopię pisma M.G. z 30.01.2014 r., a które posiadał od 22.10.2014 r., kiedy przyjął pełnomocnictwo do reprezentowania Pokrzywdzonej, stanowi naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej i delikt dyscyplinarny, który jednocześnie wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 266 § 1 k.k. Ponadto wobec faktu, że Obwiniony w swych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania dyscyplinarnego nie odniósł się merytorycznie do stawianego zarzutu, OSD ocenił złożone przez niego wyjaśnienia jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii jego odpowiedzialności za delikt dyscyplinarny. Zdaniem OSD w żaden sposób nie podważały one ustaleń i ocen co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego

wypływających z dowodów z dokumentów. Według oceny OSD postępowanie Obwinionego godziło w zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, takie jak: uczciwość, niezależność, ochrona dobra klienta i jego praw, nakaz dochowania tajemnicy zawodowej w wymiarze korzystania z informacji objętych tajemnicą zawodową w interesie własnym, co stanowi o naruszeniu art. 6, 7, 8, 9, 12 ust. 1 i 15 KERP w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Wymierzając Obwinionemu karę pieniężną OSD miał na względzie, że Obwiniony naruszył jedną z najistotniejszych zasad wykonywania zawodu radcy prawnego, jaką jest dochowanie w tajemnicy informacji dotyczących spraw klienta, troskę o dobro klienta i lojalność wobec klienta. OSD podkreślił, że nakaz dochowania tajemnicy zawodowej ma charakter fundamentalny i przestrzeganie tajemnicy zawodowej jest podstawą budowania zaufania w relacji klient-radca prawny. Sąd ponadto wymierzył Obwinionemu karę dodatkową zakazu wykonywania patronatu na czas lat dwóch, uznając że są to kary sprawiedliwe, zasłużone i akceptowalne, które spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec Obwinionego, dając duże prawdopodobieństwo, że obwiniony w przyszłości nie popełni podobnego czynu.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Obwiniony w dniu 01.12.2022r., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

- 1. naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 7 KERP, poprzez brak jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby naruszenie art. 7 KERP**, bowiem – jak stwierdził Obwiniony – *nigdy, w tym także w dniu 08.12.2014 r. nie naruszyłem niezależności w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, przy wykonywaniu czynności zawodowych, nie podlegałem żadnym wpływom, wynikającym z moich osobistych interesów, nacisków z zewnątrz oraz ingerencji z jakiegokolwiek strony lub z jakiegokolwiek powodu, nikt nie wydawał mi żadnych poleceń, ograniczających moją niezależność ani nie czynił tego rodzaju sugestii czy wskazówek, które mogłyby wpływać na prezentowane przeze mnie stanowisko w sprawie a ponadto nie naruszyłem zasad etyki zawodowej i nie podjąłem żadnych działań, które mogłyby zostać uznane za niewłaściwe wywiadywanie się z obowiązków zawodowych w celu spełnienia oczekiwań klienta lub osób trzecich. Niezależnie od faktu niepopelnienia jakiegokolwiek z czynów, wymienionych w art. 7 KERP, czyny te nie stanowią żadnego przestępstwa a zatem także ja nie mogłem popełnić przestępstwa, które nie istnieje, a zatem, jako delikt dyscyplinarny karalność tych czynów, zważywszy, że w stosunku do czynu z dnia*

08.12.2014 r., opisanego w zarzucie, nigdy nie toczyło się żadne postępowanie dyscyplinarne do 23.11.2021 r. jego karalność ustala 08.12.2017 r.,

2. **naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 8 KERP, poprzez brak jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby naruszenie art. 8 KERP**, bowiem – jak stwierdził Obwiniony – *nigdy, w tym także w dniu 8.12.2014 r., świadcząc klientowi pomoc prawną nie postąpiłem nielojalnie, zawsze kierowałem się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Niezależnie od faktu niepopelnienia jakiegokolwiek z czynów, wymienionych w art. 8 KERP, czyny te nie stanowią żadnego przestępstwa a zatem także ja nie mogłem popełnić przestępstwa, które nie istnieje, a zatem, jako delikt dyscyplinarny karalność tych czynów, zważywszy, że w stosunku do czynu z dnia 08.12.2014 r., opisanego w zarzucie, nigdy nie toczyło się żadne postępowanie dyscyplinarne do 23.11.2021 r. a zatem jego karalność ustala 08.12.2017 r.,*
3. **naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 1 KERP, poprzez brak jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby naruszenie art. 12 ust. 1 KERP**, bowiem – jak stwierdził Obwiniony – *wręcz przeciwnie, w aktach sprawy znajduje się wydane na mój wniosek przez Sąd Okręgowy postanowienie, o udzieleniu (...) [Pokrzywdzonej] zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego KM 1682/14, wszczętego przez (...) sp. z o.o. przeciwko (...) [Pokrzywdzonej], na podstawie tytułu wykonawczego, który do chwili obecnej nie został pozbawiony wykonalności, egzekucje z tej wierzytelności toczą się dalej i są prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), zgodnie z postanowieniem tego sądu, rozstrzygającym spór o właściwość organu egzekucyjnego, który ma dalej prowadzić egzekucję z tej wierzytelności oraz złożone przeze mnie powództwo egzekucyjne, cofnięte przez prokurenta (...) [Pokrzywdzonej],, gdy okazało się, że (...) [Pokrzywdzona], wbrew składanym mi zapewnieniom jest dłużnikiem (...) sp. z o.o. i to nie tylko w kwocie 1 049 936,59 zł wynikającej z tytułu wykonawczego – aktu notarialnego z 02.05.2013 r., któremu Sąd Rejonowy nadał klauzulę wykonalności w dniu 13.10.2014 r. w sprawie sygn. akt: V GCo 1285/14, ale w kwocie 11 900 000,00 zł, co potwierdza zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) [Pokrzywdzoną] umowa z 04.11.2014 r. (w aktach sprawy), co dowodzi, że wszelkie czynności zawodowe wykonałem sumiennie oraz z należytą starannością, uwzględniającą profesjonalny charakter działania natomiast w dniu 08.12.2014 r. żadna ze spółek: ani (...) sp. z o.o. ani (...) [Pokrzywdzona] nie były klientami spółki K... I WSPÓLNICY sp.k.*

i w tym dniu nie wykonywałem żadnych czynności zawodowych na rzecz którejkolwiek z tych spółek. Niezależnie od faktu niepopelnienia jakiegokolwiek z czynów, wymienionych w art. 12 ust. 1 KERP, czyny te nie stanowią żadnego przestępstwa a zatem także ja nie mogłem popełnić przestępstwa, które nie istnieje, a zatem, jako delikt dyscyplinarny karalność tych czynów, zważywszy, że w stosunku do czynu z dnia 08.12.2014 r., opisanego w zarzucie, nigdy nie toczyło się żadne postępowanie dyscyplinarne do 23.11.2021 r., jego karalność ustała 08.12.2017 r.,

4. **naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 15 ust. 2 i 3 KERP, poprzez brak jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby naruszenie art. 15 ust. 2 i 3 KERP**, bowiem – jak stwierdza Obwiniony – *w dniu 08.12.2014 r. nie wykorzystałem ani nie ujawniłem żadnego tworzego przez mnie dokumentu, nie wykorzystałem ani nie ujawniłem żadnej korespondencji z klientem jak i z osobami uczestniczącymi w prowadzeniu sprawy, powstałych dla celów związanych ze świadczeniem pomocy prawnej a także nie ujawniłem ani nie wykorzystałem jakichkolwiek informacji, ujawnionych mi, jako radcy prawnemu przed podjęciem czynności zawodowych.*
5. **naruszenie art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych art. 67 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. oraz w zw. z art. 102 k.k. oraz art. 313 § 2 k.p.k. w zw. z art. 314 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 i pkt. 2 ustawy o radcach prawnych, poprzez nieuwzględnienie, że nastąpiło przedawnienie karalności przypisanego Obwinionemu czynu**, mającego miejsce w dniu 08.12.2014 r. polegającego na naruszeniu art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 266 § 1 k.k. art. 6, art. 9 i art. 15 ust. 1 KERP, albowiem wszczęcie postępowania dyscyplinarnego co do tego czynu nastąpiło nie wcześniej niż 21.03.2021 r., tj. w dacie wydania przez OSD postanowienia w sprawie OSD/17/XII/21 z dnia 21.03.2021 r. o uchyleniu postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o podjęciu zawieszono postępowania i umorzeniu dochodzenia, albowiem do tego czasu postępowanie dyscyplinarne prowadzone przez Rzecznika dotyczyło czynów, popełnionych w okresie od 22.10.2014 do 13.11.2014 r., a zatem co do czynu z dnia 08.12.2014 r. Rzecznik mógł wszcząć i wszczął postępowanie dyscyplinarne najwcześniej po 6 latach 3 miesiącach i 13 dniach a w konsekwencji został naruszony pięcioletni termin, o którym mowa w art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. od daty dopuszczenia się deliktu dyscyplinarnego, którego karalność ustała 08.12.2019 r.

albowiem wcześniej co do tego czynu nie było wszczynane ani nie toczyło się żadne postępowanie dyscyplinarne;

6. **naruszenie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez pozbawienie Obwinionego prawa do obrony w związku z niedopuszczeniem dowodu z zeznań wnioskowanych świadków**, celem wykazania, jak twierdzi Obwiniony, iż *informacje o wierzytelnościach, przysługujących (...) sp. z o.o. od (...) [Pokrzywdzonej] oraz jej spółki córki (...) sp. z o.o. (obecnie działającej a w zasadzie niedziałającej pod firmą (...) sp. z o.o.) jak i pismo, które złożyłem komornikowi P. K. w dniu 08.12.2014 r., jako wierzyciel (...) sp. z o.o. pochodziły od zarządu dłużnika – (...) sp. z o.o., a nie od prokurenta (...) [Pokrzywdzonej] a ponadto autor pisma z 30.01.2014 r. zezwolił mi na posłużenie się tym pismem w wykonaniu ciężącego na nim obowiązku poinformowania wierzyciela, czyli mnie, o majątku dłużnika – (...) sp. z o.o. i tym samym, celem uniknięcia odpowiedzialności z art. 300 § 2 kk, który przewiduje odpowiedzialność karną za uniemożliwienie wykonania orzeczenia sądowego (usunięcie spod egzekucji) wykonał ciężący na nim obowiązek a zeznania których to świadków obecnie, już po opuszczeniu terytorium RP przez Rosjan – D. G. i T. K., właścicieli (w tym cichego właściciela) (...) [Pokrzywdzonej] i (...) sp. z o.o. w związku z zakończeniem ich „misji” w Polsce oraz w związku z wojną wywołaną przez Rosjan w Ukrainie, nie stanowią już oni zagrożenia dla świadków i które to zeznania umożliwiłyby mi wznowienie postępowania karnego, stosownie do dyspozycji art. 540 S 1 pkt. 1 i pkt. 2c k.p.k., w sprawie, w której zostałem niesłusznie oskarżony, uznano mnie winnym wykorzystania informacji rzekomo poufnej w dniu 08.12.2014 r. i umorzono postępowanie karne, a w konsekwencji oczyszczenie mnie z zarzutu, którego nie popełniłem. Dodatkowo pismo z 30.01.2014 r. Pana M.G. znajdowało się z aktach sprawy KM 1682/14, do których, po dokonaniu zajęcia przez organ egzekucyjny na mój wniosek, miałem dostęp i z niego skorzystałem, jako wstępujący z mocy prawa w prawa dłużnika a które to uprawnienie potwierdził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym wydając mi zaświadczenia o wstąpieniu w prawa dłużnika – (...) sp. z o.o., która była wierzycielem (...) [Pokrzywdzonej] w sprawie KM 1682/14,*
7. **naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 oraz 73 ustawy o radcach prawnych** poprzez rozstrzygnięcie spraw przez OSD w składach, które nie gwarantują niezawisłości, niezależności i bezstronności, albowiem, jak twierdzi Obwiniony, *osoby zasiadające w składach*

sędziowskich, urzędnicy Urzędu Marszałkowskiego , tj. instytucji zawłaszczone całkowicie przez obecną formację rządzącą lub osoby związane z tą instytucją, zarówno w sprawie OSD 17/XI/21 jak i w sprawie OSD 60/XI/22 pozostawali i pozostają w całkowitej zależności od skarżącego postanowienie o umorzeniu dochodzenia Ministra Sprawiedliwości, albowiem osoba ta, jako członek koalicji rządzącej ma całkowity wpływ na utrzymanie przez osoby, wchodzące w skład OSD zatrudniania zarówno w urzędzie jak spółkach nomenklaturowych, w których osoby te znajdują zatrudnienie a zatem sąd w tym składzie osobowym nie zapewniał bezstronności, niezależności i niezawisłości a konsekwencji nie dawał i nie daje gwarancji sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, co zresztą udowodnił zarówno w uzasadnieniu postanowienia OSD 17/XI/21, „zapominając” odnieść do faktu nie prowadzenia przez Rzecznika Dyscyplinarnego jakiegokolwiek dochodzenia o czyn z dnia 08.12.2014 r., a także w uzasadnieniu w sprawie OSD 60/XI/22, zamierzonych lub niezamierzonych omyłem, pomylenia faktów, osób, miejsc, zdarzeń, pomijaniu przepisów prawa i skupieniu się jedynie na tendencyjnym uzasadnianiu swojej decyzji, celem usatysfakcjonowania odwołującego się, od którego decyzji, jak wiadomo, zależy ich być albo nie być na rynku pracy tudzież rynku usług prawnych. Osoby te dodatkowo powinny wyłączyć się z orzekania, gdyż obecnie pracują w tym samym urzędzie razem z osobą, zwolnioną z prowadzonej przeze mnie Kancelarii za działania na szkodę klienta, co także podważa ich bezstronność, niezależność i niezawisłość w orzekaniu. Zatem sądy dyscyplinarne w tych składach osobowych naruszyły także art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w stosunku do mojej osoby,

oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania w sprawie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z wytycznymi co do przeprowadzenia wnioskowanych dowodów oraz co do obsady sądów.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych („WSD”) po rozpoznaniu sprawy w dniu 17.05.2023 r. na skutek odwołania Obwinionego, orzeczeniem z tej samej daty utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (pkt 1) oraz zasądził od Obwinionego koszty postępowania odwoławczego w kwocie 2 000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych, 00/100) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych (pkt 2).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie wniesione przez Obwinionego jest oczywiście bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. OSD prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i na tej podstawie wywiódł trafne rozważania co do stanu prawnego, których podzielenie WSD uznaje za słuszne, a co za tym idzie przyjmuje je jako własne.

Na podstawie art. 74¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych *W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego*. Na podstawie art. 433 k.p.k. *Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 (§ 1). Sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej (§ 2)*. Problem prawidłowego formułowania zarzutów apelacyjnych, stanowiących tzw. względne przyczyny odwoławcze, reguluje przede wszystkim art. 438 k.p.k. Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie przyjmuje się, że **zarzut obrazy przepisów prawa materialnego** (art. 438 pkt 1 k.p.k.) jest zasadny przede wszystkim wtedy, gdy sąd rozstrzygający sprawę nie zastosuje przepisu o charakterze materialnym, który przy tak ustalonym stanie faktycznym miał obowiązek zastosować lub zastosuje w tych okolicznościach przepis, który nie mógł znaleźć zastosowania, jak również wtedy, gdy sąd orzekający dokona nieprawidłowej wykładni przepisów ustawy o charakterze materialnoprawnym. **Zarzut obrazy przepisów postępowania** (art. 438 pkt 2 k.p.k.) należy odnieść do naruszenia zarówno ogólnych zasad, jak i konkretnych przepisów procesowych (przy czym tylko naruszenie, które mogło mieć wpływ na orzeczenie stanowi podstawę postawienia zarzutu). **Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych** (art. 438 pkt 3 k.p.k.), można postawić wtedy, gdy sąd orzekający narusza reguły rządzące swobodną oceną dowodów i jest zasadny zarówno wtedy, gdy sąd ustalił stan faktyczny w oderwaniu od zgromadzonych dowodów, jak i wtedy, gdy podstawą ustaleń faktycznych uczyniono wszystkie ujawnione w toku rozprawy dowody, lecz dokonano ich nieprawidłowej oceny z punktu widzenia zasad logiki, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego. **Rażąca niewspółmierność kary** (art. 438 pkt 4 k.p.k.) zachodzi natomiast wtedy, jeśli skarżący, nie kwestionując ustaleń faktycznych oraz przyjętej kwalifikacji prawnej, zarzuca sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego, których zastosowanie w danym przypadku ma charakter jedynie fakultatywny (więcej o powyższych zasadach

m.in. W. Wasserman, *Zasady formułowania zarzutów apelacyjnych w obowiązującej procedurze karnej*, Prokuratura i Prawo 6, 2010 39).

Odnosząc się do powyższego, należy wskazać, że zarzuty stawiane w pkt I-IV odwołania, polegające na naruszeniu art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z kolejno: art. 7, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 15 ust. 2 i 3 KERP *poprzez brak jakiegokolwiek dowodu*, który potwierdziły ich naruszenie, nie mieszczą się w tak narzuconych przez ustawodawcę ramach formułowania zarzutów, a tym samym czynią niemożliwym ustosunkowanie się do nich w formie i granicach ustanowionych normami k.p.k. *Brak jakiegokolwiek dowodu* nie stanowi błędu Sądu I instancji, który mógłby leżeć u podstaw zarzutu apelacyjnego. Błędy sądu *meriti* związane ze sferą wybrakowanego materiału dowodowego, należałoby umieścić w kategorii zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.), który wystąpiłby w warunkach naruszenia przez sąd orzekający reguł rządzących swobodną oceną dowodów, tj. zarówno w wypadku ustalenia stanu faktycznego w oderwaniu od zgromadzonych dowodów (*błąd braku*), jak również wtedy, gdy podstawą ustaleń faktycznych uczyniono wszystkie ujawnione w toku rozprawy dowody, lecz dokonano ich nieprawidłowej oceny z punktu widzenia zasad logiki, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego (*błąd dowolności*). WSD jednakże nie dopatruje się w działaniach OSD żadnych uchybień w sferze dotyczącej ustaleń faktycznych. Zdaniem WSD postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo, a wszelkie dowodowe, w oparciu o które został ustalony stan faktyczny i które doprowadziły sąd *meriti* do przekonania o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego przez Obwinionego, zostały szczegółowo wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem przypisywanego im znaczenia i ciężaru. Stąd też Sąd odwoławczy, podziеляjąc zapatrywania OSD, nie znalazł przesłanek do zmiany zaskarżonego orzeczenia na tej podstawie. Ponadto, należy również cały czas pamiętać, że oceniane przewinienia natury dyscyplinarnej są tożsame z czynem, który został uznany przez karny sąd powszechny prawomocnym wyrokiem, jako przestępstwo opisane w art. 266 § 1 k.k. Z faktu tego wypływa związanie sądu dyscyplinarnego tym wyrokiem co do jego znamion, a co za tym idzie w tym zakresie sąd odwoławczy nie może czynić ustaleń odmiennych. Wszelkie próby wzruszenia wyroku sądu dyscyplinarnego, w warunkach skazania wyrokiem karnym za ten sam czyn, w oparciu o zarzuty należące do sfery ustaleń faktycznych, są w zasadzie bezcelowe i nie mogą wywołać skutków oczekiwanych przez skarżącego.

Należy bowiem wskazać, że zarówno zakres jak i charakter prawomocnego wyroku karnego warunkowo umarzającego postępowanie karne, który zgodnie z art. 8 § 2 k.p.k. stosowanym odpowiednio na zasadzie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, wiąże sąd dyscyplinarny i obejmuje w każdym przypadku stwierdzenie popełnienia przez konkretnego sprawcę określonego przestępstwa. Oznacza, to iż wskazana w prawomocnym wyroku osoba jest sprawcą przestępstwa, a więc w świetle prawa jest osobą skazaną (karaną karnie). Ten nowy stan prawny wytworzony w przestrzeni publicznej prawomocnym wyrokiem skazującym wiąże wszystkie podmioty biorące udział w powszechnym obrocie prawnym. Jego skuteczność ma zatem charakter erga omnes, co powoduje, iż również sąd dyscyplinarny samorządu radcowskiego, oceniając zachowanie radcy prawnego na płaszczyźnie dyscyplinarnej, nie może dojść do takich ocen i ustaleń, które by zaprzeczały skazaniu radcy prawnego prawomocnym wyrokiem za popełnione przestępstwo (**por. wyrok SN z 16.04.2018 r., SNO 16/18**). W konsekwencji prawomocny wyrok sądu karnego, w tym wyrok warunkowo umarzający postępowanie (art. 66 k.k.), którego podstawą wydania jest stwierdzenie z jednej strony że wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości, zaś z drugiej strony jego osobiste warunki (postawa, dotychczasowa niekaralność itd.) pozwalają przyjąć, iż taki sposób zakończenia postępowania karnego będzie wystarczający (będzie stanowić wystarczającą dolegliwość dla sprawcy czynu zarzucanego w akcie oskarżenia) stanowi podstawę do orzekania w podobnych kwestiach, a niewątpliwie do takich należy kwestia rozstrzygnięcia odpowiedzialności dyscyplinarnej sprawcy przestępstwa wykonującego zawód radcy prawnego podlegający orzecznictwu sądów dyscyplinarnych samorządu radcowskiego. Ta prejudycjalność wyroku karnego oznacza, że sąd dyscyplinarny rozpoznający sprawę dyscyplinarną obowiązują ustalenia faktyczne sądu karnego, które w sprawie dyscyplinarnej nie mogą być obalone ani pominięte, a obwiniony nie może bronić się zarzutem, że nie popełnił przestępstwa, za które wcześniej w realiach niniejszej sprawy co prawda nie został skazany, jednakże prawomocnym wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie karne, wydanym w postępowaniu karnym potwierdzającym winę, sprawstwo i okoliczności czynu. Powyższe potwierdza, że zachowanie obwinionego jest deliktem dyscyplinarnym. Sąd dyscyplinarny związany jest zawartymi w sentencji wyroku karnego ustaleniami okoliczności składających się na stan faktyczny przestępstwa i jego kwalifikację, uwzględniających jego znamiona, przy czym przyjmuje się, że bezwzględnie wiążące są ustalenia wyroku dotyczące sprawcy czynu oraz przedmiotu przestępstwa, inne zaś okoliczności - w tym rozmiar szkody - są wiążące w takim zakresie, w jakim determinują w ogóle byt przestępstwa. Związanie odnosi się

także do okoliczności popełnienia przestępstwa dotyczących miejsca, czasu i poczytalności sprawcy -por. orzeczenie WSD z 23.11.2022r., sygn. WO-141/22.

Odnosząc się do dalszych zarzutów, za równie daremną uznaje WSD próbę wzruszenia zaskarżonego orzeczenia zarzucaniem nieuwzględnienia nastąpienia przedawnienia karalności czynu. Należy wskazać, że kwestia ta – z uwagi na początkowe umorzenie postępowania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP – była wielokrotnie badana i poruszana w toku niniejszego postępowania. Przepisy odnoszące się do tej materii są jasne. Po pierwsze, art. 70 ustawy o radcach prawnych stanowi, że *Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 – rok (ust. 1). W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata (ust. 2). Jeżeli czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne następuje dopiero z upływem okresu przedawnienia karalności przestępstwa (ust. 3).* W przedmiotowej sprawie czyn zarzucany Obwinionemu, niewątpliwie był czynem o charakterze przestępczym, co przesądził prawomocny wyrok sądu karnego umarzający postępowanie wobec Obwinionego na okres jednego roku próby. Przedawnienie karalności czynu Obwinionego regulują zatem bezpośrednio przepisy kodeksu karnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 5 k.k., który stanowi *Karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat: 5 – gdy chodzi o pozostałe występki.* Jednakże przed upływem pięcioletniego okresu przedawnienia, wobec Obwinionego zostało wszczęte postępowanie. Zatem zastosowanie powinien znaleźć art. 102 k.k., który w obecnym brzmieniu stanowi *Jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach – z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.* Zatem karalność czynu w takim wypadku ustaje po 15 latach od popełnienia czynu. W tym miejscu należy wskazać, czego Obwiniony zdaje się nie zauważać, że użyte w treści przepisu sformułowanie *wszczęcia postępowania* dotyczy wszczęcia postępowania karnego, nie zaś wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Okoliczność, że w toku postępowania dyscyplinarnego doszło do zmiany zarzutów, nie ma wpływu na bieg przedawnienia karalności, ten bowiem jest zależny od działań podjętych przez organy prowadzące postępowanie karne. Z uwagi na podjęcie wobec Obwinionego postępowania, które doprowadziło do warunkowego umorzenia, doszło do

skutecznego wydłużenia terminu przedawnienia, a działania organów zajmujących się postępowaniem dyscyplinarnym należy uznać – dokonując poprawnej wykładni omawianych przepisów – za pozostające bez znaczenia w tym względzie. Z tego też względu, zdaniem Sądu, nie doszło do naruszenia art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych i art. 67 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. oraz w zw. z art. 102 k.k. oraz art. 313 § 2 k.p.k. w zw. z art. 314 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 i pkt. 2 ustawy o radcach prawnych, jak podnosił skarżący. Na marginesie warto dodać, że aktualnie ustawodawca doprowadził do wstrzymania biegu tego przedawnienia na okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu, o czym stanowi art. 15zr¹ ustawy z dnia 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.). Zatem przedawnienie okresu karalności popełnionego deliktu – wobec trwającego stanu zagrożenia – ustanie nawet później niż w 2029 r.

W ocenie Sądu nie doszło także do zarzucanego naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez *pozbawienie Obwinionego prawa do obrony w związku z niedopuszczeniem dowodu z zeznań wnioskowanych świadków*. Wskazać należy, że procedura karna, na której opiera się prowadzenie postępowania dyscyplinarnego przewiduje instytucję pominięcia zawnioskowanego dowodu. Sąd nie jest związany wnioskiem dowodowym i może dokonać oceny przydatności takiego wniosku dla rozstrzygnięcia sprawy oraz jego wpływu na sprawny przebieg postępowania. Przeciwnie rozwiązanie prowadziłyby niechybnie do obstrukcji postępowań i paraliżu wymiaru sprawiedliwości i odpowiednio sądownictwa dyscyplinarnego. Pominięcie przez OSD zawnioskowanych przez Obwinionego dowodów nie stanowi *per se* naruszenia jego prawa do obrony. Analogiczne sytuacje były przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Między innymi w wyroku z 7.10.2016 r., I CSK 592/15, LEX nr 2136912. SN wskazał, że *Nie stanowi pozbawienia możliwości obrony przez stronę przysługujących jej praw niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez nią dowodu, jeśli sąd (...) należycie i zgodnie z przyjętymi zasadami umotywuje tę decyzję procesową*. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd *meriti* dostatecznie uzasadnił podjętą decyzję, a tym samym prawidłowo skorzystał z przysługujących mu w tym zakresie dyskrecjonalnych uprawnień.

Sąd nie dopatrył się również naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 oraz 73 ustawy o radcach prawnych. Zdaniem Sądu zgłaszanie takich zarzutów na tym etapie, bez odwoływania się do instytucji przewidzianej w art. 41 k.p.k. na etapie wcześniejszym, należy uznać co najmniej za spóźnione, zaś wszelkie gołosłowne zarzuty pod adresem składu orzekającego należy potraktować wyłącznie jako subiektywne odczucia Obwinionego, które nie dają się przełożyć na stwierdzenie naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji RP czy art. 73 ustawy o radcach prawnych w ujęciu obiektywnym. Warto bowiem powtórzyć za Sądem Najwyższym, że *Twierdzenie o bezstronności sędziego musi być wykazane i racjonalnie uzasadnione. Wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie nie może być jedynie hipotetyczna, lecz musi nosić cechy realnej i konkretnej, a nadto istnieć obiektywnie i poddawać się zewnętrznej weryfikacji oraz ocenie, a nie być tylko subiektywnym przekonaniem określonej osoby* (Postanowienie SN z 23.03.2023 r., IV KK 505/22, LEX nr 3516534.). Sąd odwoławczy zatem nie widzi potrzeby badania, czy dosadnie sformułowane zarzuty pod adresem składu sędziowskiego OSD, są jakkolwiek prawdziwe (w tym miejscu Sąd zwraca ponadto uwagę Obwinionego na treść art. 38 ust. 1 KERP, zgodnie z którym *Radca prawny korzystając przy wykonywaniu zawodu z ustawowej wolności słowa i pisma obowiązany jest w swych wystąpieniach zachować umiar i takt*), bowiem art. 41 § 2 k.p.k. wyraźnie przewiduje termin na złożenie stosownego wniosku w przedmiocie wyłączenia sędziego. *Oznacza to, że za każdym razem, gdy dochodzi do otwarcia przewodu sądowego na rozprawie głównej, np. w związku z odroczeniem rozprawy lub po uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, powstaje dla strony możliwość złożenia skutecznego wniosku o wyłączenie sędziego, choćby przyczyna wyłączenia była jej znana przed poprzednim otwarciem przewodu sądowego* (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 41). Należy więc zauważyć, że jakiegokolwiek zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 41 § 1 k.p.k. wymaga aktywności ze strony tego, w czym interesie leży wyłączenie „stronniczego sędziego”. Słusznie zauważył Sąd Najwyższy, że (...) *niezłożenia takowego wniosku, po tym jak strona poznała okoliczność, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego i nie złożyła takiego wniosku, nie może skutkować istnieniem podstawy do sformułowania*

zarzutu

naruszenia

art. 41 § 1 k.p.k. w środку zaskarżenia (wyrok SN z 11.04.2017 r., V KK 343/16, LEX nr 2281287.) Reasumując – przede wszystkim z uwagi na powyższe w przedmiotowym

postępowaniu Sąd nie dopatrył się naruszenia wskazanych przez Obwinionego norm. Ponadto, mając na uwadze treść art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., Sąd nie uważa aby wystąpiła bezwzględna przesłanka odwoławcza w postaci nienależytego obsadzenia sądu.

Z powyższych względów Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP jest w pełni prawidłowe i orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało oparte o art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.